

Κακομαθημένα παιδιά ή κακότετροποι γονείς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Γρ

Γράφει η

Μπαλιάμη Κωνσταντίνα, Ψυχολόγος Δ/σης Δημόσιας Υγείας & Κοινωνικής Μέριμνας

Ένα μεγάλο μέρος της παιδικής επιθετικότητας είναι μια παρενέργεια της κοινωνικοποίησης, μιας διαδικασίας κατά την οποία τα άτομα αποκτούν τα απαραίτητα εφόδια που τους επιτρέπουν να ενσωματωθούν στο κοινωνικό τους περιβάλλον.

Ήδη από τη γέννηση του ένα παιδί με ένα μόνο κλάμα μαθαίνει να προσαρμόζει το περιβάλλον στις ανάγκες του και ταυτόχρονα να δέχεται ποικίλες επιρροές από αυτό.

Μέσα σε 365 ημέρες διανύει τόσα χιλιόμετρα υπερπηδά τόσα εμπόδια και υφίσταται τόσες επιρροές, ώστε έως τα πρώτα του γενέθλια, το μέχρι πρότινος μη κοινωνικό νεογέννητο, να έχει ενταχθεί στο ανθρώπινο είδος.

Αν και η πειθαρχία σαν μέσο διαπαιδαγώ-γησης, ανατροφής και άμεσης επιρροής απο-δεικνύεται αποτελεσματική κατά το δεύτερο έ-τος της ηλικίας του παιδιού, οι βάσεις θα πρέ-πει να τεθούν πολύ νωρίτερα μέσα από την ε-γκαθίδρυση μιας σχέσης που να διέπεται από σεβασμό, εμπιστοσύνη και τρυφερότητα προς το παιδί. Οι γονείς οφείλουν να ανταπο-κρίνονται στις ανάγκες των παιδιών και να ε-πιβάλλουν σταδιακά κανόνες χωρίς να υιοθε-τούν μεθόδους αυταρχικής τιμωρίας είτε ανε-ξέλεγκτης επιτρεπτικότητας (ελευθερία χωρίς όρια).

Όταν η διαπαιδαγώγηση είναι επιτρεπτική, δηλαδή η πειθαρχία που ασκούν οι γονείς εί-ναι χαλαρή, χωρίς επιβολή κανόνων, η ελευ-θερία παίρνει την πιο ακραία της διάσταση και στο παιδί δίνεται η δυνατότητα να κάνει ό,τι θέλει. Οι περισσότεροι γονείς είναι ανε-κτικοί απέναντι στα παιδιά τους πιστεύοντας ακράδαντα πως δουλειά τους είναι να τα υπη-ρετούν, να τα κάνουν ευτυχισμένα, με την ελ-πίδα ότι κάποια στιγμή θα συνεργαστούν ό-ταν κατανοήσουν την αξία της συνεργασίας. ([περισσότερα...](#))